

Dagbog fra afsnit 6122

Af Ellen Grønberg

Dette er en dagbog fra en verden, man ellers ikke hører om.

Den beskriver tre uger af livet på en psykiatrisk afdeling i Danmark.

I dette tilfælde Rigshospitalets åbne afd. O afsnit 6122 i København.

Den er skrevet af en 31-årig kvinde, der efter et akut sammenbrud på grund af overanstrengelse, lod sig indlægge – i den naive tro, at hun kunne få hjælp.

Den eneste hjælp, hun fik, var lægernes stadi-ge opfordring til at indtage medicin: angst-dæmpende piller, beroligende piller, piller mod hvad som helst.

Månedssbladet PRESS bringer udsnit af dagbogen – og et efterfølgende interview om chokket ved at opleve psykiatrisk behandling i dagens Danmark. Om voksne mennesker, der bliver sat til at synge »Ole sad på en knold« og om desperationen, når lægerne ikke har tid. Om Lissi, der blev erklæret »følelseskold« – og brød sammen.

Jeg blev indskrevet kort før middag. I afsnit 6122. På stue 2159. Seng nr. 16.

En mandlig læge sidst i 30'erne mente, det ville være det bedste. Han greb telefonen for at undersøge forholdene. Jeg havde udtrykt modvillighed mod at skulle på den lukkede.

Du er heldig, konstaterede han, da han havde lagt røret. Vi har lige en ledig plads på den åbne afdeling. Normalt kommer folk først på den lukkede.

Sidst på eftermiddagen dukkede han atter op. Han ville høre, hvordan det gik. Tove, som havde fulgt mig over i Modtagelsen i går, var her. Hun havde medbragt frugt og blade, og vi sad i dagligstuen.

Han satte sig i stolen over for os, og vi snakkede om, hvad der skulle ske videre frem. Han kunne forestille sig, jeg skulle behandles medicinsk. Med Seranse eller et af

de andre præparater. Det er indenfor den neuroleptiske genre, fortalte han. Det har noget at gøre med at dæmpe tankerne.

Jeg kiggede uforstående på ham, da jeg under indlæggelsessamtalen havde udtrykt ønske om at komme i terapibehandling. Jeg vil ikke have medicin.

Men lad os nu se, tilføjede han formildende. Der skal lige gå et par dage. Så kan vi se, hvordan du har det.

Solen er forlængst gået ned. Dagligstuen helt tavs. Vores fjernsynsstue mørk. Folk er enten på weekend eller i byen eller inde på deres stue.

Søndag den 1. februar

Afdelingen ligger på 2. sal. På papiret består den af to grupper: afsnit 6121 og 6122. Patienterne, både mænd og kvinder, færdes frit i hinandens »afsnit«.

Sengestuerne, køkkenet, personalerum, samtalerum og depoter ligger langs den smalle gang med hvide vægge og gråt nålefil på gulvet og enkelte malerier i dæmpede farver. De er abstrakte i trekantede og firkantede.

Den store dagligstue går ud i et med gangen. De blå plasticstole er pænt skubbet helt ind til bordkanten ved de to lange spiseborde.

Der er enkelte tulipaner, potteplanter og en næsten nøgen palme med fire slukørede blade.

Over bordet med dameblade hænger et indrammet vers i korsstingsbroderi. »For penge kan man ikke købe lykke«, beretter den sidste linje.

Min frakke hænger i et smalt teaktræsskab på en 4-sengsstue bag den nummererede, hvide dør skråt over for dagligstuen. Den er det eneste, jeg havde med, udover det tøj, jeg har på.